

<https://www.deutschlandfunk.de/interview-der-woche-georg-baetzing-bischof-limburg-kirche-papst-vatikan-synodaler-weg-100.html>

Georg Bätzing püspök: „Elismerem, igen, a pápában is csalódtam“

Georg Bätzing püspök beszélgetése Christiane Florin újságíróval a német közszolgálati rádióban (Deutschlandfunk) | 2022.05.22.

Christiane Florin: *Miért tagja még a római katolikus egyháznak?*

Georg Bätzing: Ez az otthonom. Ez a családom. És éppen a nehéz időkben fontos, hogy az ember maradjon. És meggyőződésem: e nélkül az Egyház nélkül hinni sem tudnék. És ez az az alap, amelyre az életem épül.

Florin: *De azt szolgálja ez az Egyház, ez az intézmény, amit Ön hisz?*

Bätzing: Igen, azt szolgálja. Mikor úton vagyok, és látom, milyen sok ember köteleződik el, és veti be magát teljesen azért, ami az Egyház, annak minden területén, legyen az a szeretetszolgálat, az igehirdetés, a hitoktatás vagy a nevelés, akkor ez mindig meggyőző engem. Igen, az Egyház ezt szolgálja. De az Ön kérdése természetesen azokra a válságjelenségekre utal, amelyekkel ebben a valóban válság sújtotta korban találkozunk. Ezt mindenképpen hozzá kell tenni.

Florin: *Néhány napja a speyeri püspökség általános helynöke (Andreas Sturm) kilépett a római katolikus egyházból. Nemcsak a hivataláról mondott le, hanem ki is lépett. Az ókatolikus egyház papja lesz. Kilépését többek között azzal indokolta, hogy nem reménykedik már a reformokban. Az általános helynök magas rangú tisztség. Ön is az volt, mielőtt püspök lett volna. Hogyan értékeli ezt a lépést?*

Bätzing: Nos, hatalmas megrázkódtatás volt, nekem magamnak is. Jól ismerem Andreas Sturmot, a közös munkából is, és tudom, milyen elkötelezetten munkálkodott az Egyház változásán. Mikor valaki ilyen pozícióból és ilyen erővel mondja, hogy nem bízok benne, hogy jól fognak alakulni a dolgok, akkor a szavának súlya van, és ez nagyon sok embert irritál. Ezt érzem most. Mindenhol erről beszélnek. Mit jelent ez, mikor valaki az első sorokban teszi ezt? Nagyon sajnálom, hogy ez éppen azok malmára hajtja a vizet, akik ellenzik a változást.

Florin: *Mennyiben?*

Bätzing: Kapok leveleket, amelyekben ez áll: „Jól tette. Az Egyház nem változtatható meg. Nem kell megváltoztatni. És, kérem, menjen Ön is. Nekünk is eggyel kevesebb problémánk lenne, és Önnek is.“ Fájdalmas dolog ez nekem.

Florin: *Nincs egy fájdalomküszöb Önnél, egy olyan pont, ahol azt mondja: Ha semmi sem változik, akkor nem szeretnék többé ennek az Egyháznak a püspöke lenni?*

Bätzing: Nos, ez akkor lenne, ha azt érezném, hogy tényleg semmi sem változik. Én azonban azt érzem, hogy jelenleg rendkívül sok minden változik.

Florin: *Mire gondol?*

Bätzing: Az imént Limburgot említette. A limburgi botrány, a pénzügyi és bizalmi válság oda vezetett, hogy az egyházban minálunk a pénzügyek drasztikusan átláthatóak lettek. Ma mindenki tudhatja, mi történik a pénzzel, melyet az emberek az egyházi adó formájában fizetnek be – első példa. Második példa: Két éve a limburgi püspökségen nyilvánosságra hoztuk a visszaélések feldolgozásának dokumentációját. Nemcsak feldolgoztuk a visszaéléseket, hanem a következtetéseket is levontuk belőlük. A kitűzött változtatásokat – összesen 60-at – alig győzzük megvalósítani. Arra készülünk – ezt meg is ígértem, és remélem, hogy a szinódusi úton meg is tudjuk valósítani –, hogy a szinodalitást tovább fokozzuk, hogy a püspöki hatalmat körülhatároljuk, elszámoltathatóvá tegyük, korlátok közé szorítsuk és ellenőrizzük.

Florin: *Az imént említette a szinódusi utat. A püspökök és a világiak közt folyó megbeszélések bizonyos típusa ez. A hatalomról, a részvételtől, a papok jelentőségéről, a papi hivatalról, a nemi erkölcsről és „ezekről a nőkkel kapcsolatos dolgokról” szól, ahogy ezt olykor szoktam nevezni. A reform azonban egyik téren sem valószínű. Még ha Önök Németországban többségi döntéssel el is fogadnák őket, mit gondol, Rómában mit tudna keresztülvinni ezekből? Ön nemrégiben a cölibátus kötelezettségének eltörlése mellett foglalt állást. Nem úgy tűnik, hogy Ferenc pápa bármit változtatni szeretne ezen.*

Bätzing: Igen, azok a híres elvárások. Ha mindig csak a legfelsőbb szintet nézi – megszűnik-e a cölibátus, vagy marad? Lehetnek-e a nők is papok, vagy sem? – akkor előre elkönnyelhetjük a csalódást. Egyvalami ugyanis bizonyos: a következő öt évben nem fog megtörténni. Ez ugyanis, hogy úgy mondjam, zsinati téma.

Florin: *De addig reménykedhetünk valamiben?*

Bätzing: Igen, sok mindenben. Olyan ez, mint az a bizonyos jéghegy. A jéghegy nagyobb része a víz alatt van.

Florin: *Hogyan néz ki a jéghegy nagyobb része? Egyenjogúak-e például a nők valamennyi tisztségben?*

Bätzing: Az egyenjogúság valamennyi lehetőségének megteremtése olyasmi, amit már most megtehetünk. Ehhez megvan a kellő mozgástér. 2013-ban a püspöki konferencia egyfajta kvótát határozott meg a vezető pozíciók tekintetében. Közel vagyunk tehát a célhoz. ugyanakkor sok tennivalónk is van még. Szeretném, ha az összes olyan vezető pozíció megnyílna a nők előtt, amelyet az Egyházon belül betölthetnek. Tudván tudva, hogy a felszentelést igénylő tisztségre vonatkozó kérdés, és az, hogy lehetnek-e a nők papok, mit sem veszít a súlyából, sőt, egyre élesebben vetődik fel.

Florin: *És aztán elmegy vele Rómába, ahol arról dönteni kell, és aztán a pápa megint azt mondja, és sok püspök is, hogy a nők az alázatos Mária példáját kövessék. Ahogyan az a legutóbbi szinódus után közzétett pápai dokumentumban is szerepel.*

Bätzing: Én egyszerűen hiszek egy bizonyos körkörös vitakultúrában, amely a pápát is jellemzi. Multkor például, mikor az amazóniai térség püspökei gyűltek össze, a cölibátus kérdéséről volt szó. És akkor a többség azt támogatta, hogy bizonyos feltételekkel nők férfiakat is pappá lehessen szentelni abban a térségben. A pápa nem karolta fel a javaslatot. A kérdés ettől még azonban továbbra is fennáll. A kérdés mit sem veszít a jelentőségéből

pusztán azért, amit a pápa mond. **Pusztán azért, mert a pápa más álláspontot képvisel, az a kérdés sem veszít semmit a jelentőségéből, hogy a nők vállalhatnak-e egyházi hivatalt.** Az utóbbi időben többször volt alkalmam beszélni a pápával erről, és tudom, hogy itt ő határozottan más álláspontot képvisel.

Bätzing: „Elismerem, igen, a pápában is csalódtam“

Florin: *Csalódott Ferenc pápában? A Szentatya egyedi nevet választott magának, például nem XVII. Benedeknek nevezi magát. Most azonban sok szempontból ugyanazt folytatja, amit az elődje tett.*

Bätzing: Nos, el kell ismernem, hogy a pápában is csalódtam, mármint abban az értelemben, hogy hamis reményeket tápláltam vele szemben. Bármennyi jogosítványa legyen is a pápának a katolikus egyházban, ő sem állíthatja feje tetejére az Egyházat a mi kényünk-kedvünk szerint. Azt teszi, amit tehet. Elindít egy folyamatot, ahol az összes ilyen kérdés az asztalra kerül. Mikor a 2023-as világszinódusra készülve olyan kérdések merülnek fel, hogy „ezek és ezek a csoportok is részt vehetnek-e rajta, az LMBTQ is részt vehet-e rajta?“, akkor mindig azt mondja, hogy: mindenki.

Florin: *A nők is szavazhatnak a világszinóduson? Van szavazati joguk?*

Bätzing: Eddig nem gondoltunk erre. De egyszer voltam az európai püspöki konferenciák elnökeinek konferenciáján Grech bíborossal. És ott felvetődött a kérdés. Nem nekem kellett felvetnem. Ezzel a kérdéssel foglalkoznunk kell. Ezt szerintem nem hagyhatjuk ki.

Florin: *Azért ez elég szerény eredmény, nem? Hogy az ember egyfelől úgy gondolja, hogy bizonyos észszerű kereteken belül egyenjogúságot követelhet, másfelől a világszinóduson a nők nem is szavazhatnak?*

Bätzing: Így van, ez valóban nehéz helyzet.

Florin: *A queer témát előbb röviden már érintette. Nemrégiben ismét sor került homoszexuális párok ünnepélyes megáldására „A szerelem győz“ jelmondatával. A Vatikán erre is határozottan nemet mondott, és megtiltotta a dolgot. 2019-ben Ön így fogalmazott: „Ha Georg püspök azt mondja, hogy Limburgban ünnepélyesen megáldják a homoszexuálisokat, akkor Georg püspök holnap már nem püspök, mert a Szentatya azt mondja, hogy nincs többé egységben az Egyházzal.“ Ezt 2019-ben, tehát három évvel ezelőtt mondta. Vajon ma is ez történe Georg püspökkel?*

Bätzing: Nem, nem gondolnám. Ez egy folyamat kezdete volt a püspökségen, egy beszélgetés, egy vita kezdete, melynek végén az egyházmegyei bizottságok határozatot hoztak. Ez a határozat pedig alapvetően a következőket mondja ki: Nos, püspök atya, megteszed ezt, vagy nem teszed meg? Nekem az volt az álláspontom, hogy először alaposan át kell gondolnunk a dolgot. Beszélünk az érintettekkel. Szóba állunk velük. Végül a következőképpen határoztunk: azt szeretnénk, ha a queer emberek minden területen beleszólhatnak a dolgokba, és részt vehetnének a döntésekben. Azért harcolunk, hogy aki szeretne, az áldást is kaphasson. És – hogy ne csak mi, Frankfurtban és Limburgban lépünk az ügyben –, az egészet azzal kapcsoljuk össze, ami a szinódusi úton is történik, ahol szintén felvetődött ez a kérdés. Közben pedig azt mondanám: A gyakorlat már létezik, én pedig senkit sem büntetek meg, aki az áldást végzi.

Florin: *De Ön nem végez ilyesféle áldást?*

Bätzing: Eddig nem végeztem.

Florin: *A pápa iránti engedelmesség miatt?*

Bätzing: Igen, természetesen azért sem. Mindenekelőtt azonban a közfigyelem miatt. A közfigyelem arra irányulna, amit én teszek, és nem arra, amit az előttem állók kívánnak.

Florin: *Beszélgetésünk elején az üzenetről, a hitéről beszélt. A jelenlegi állapot nem más, mint bizonyos emberek hátrányos megkülönböztetése. Diszkrimináljuk a homoszexuálisokat, diszkrimináljuk a nőket. Van egy bizonyos elképzelés arra vonatkozóan, hogy milyennek kell lennie a helyes katolikus magatartásnak. Hogyan illik ez ahhoz az üzenethez, amelyben Ön hisz?*

Bätzing: Nos, nagyon mélyen meg vagyok győződve arról, hogy ez nem tartozik ezen üzenet lényegéhez. Ezért is mondom azt, hogy **a katolikus egyház tanításának ezen pontjait meg kell változtatni. Nemcsak az egyházjogot, bár azt is. De az csak következménye mindennek. Ha az isten- és emberképünket helyesen értjük, akkor azt látjuk, hogy az a homoszexuális életmódot folytatókat, az élettársi kapcsolatban élő embereket nem diszkriminálja, hanem olyan lehetőséget lát bennük, amelyet nagyra kell értékelnünk.**

Florin: *A jelenlegi állapotot diszkriminációnak nevezi? Nem azt mondja, hogy jogos a hátrányos megkülönböztetés, amint az ebben a vatikáni dokumentumban is szerepel?*

Bätzing: Igen, ezzel már nem tudok egyetérteni.

Florin: *Még egyszer kérdezem: Nem érzi ellentmondásosnak azt, hogy Ön mint püspök, mint ezen Egyház hierarchiájának a tagja ezt az Egyházat, ezt a tanítást képviseli?*

Bätzing: Nos, én ...

Florin: *Nem érez egyfajta meghasonlást önmagával, ha feltételezhetem, hogy az igazságot mondja.*

Bätzing: Igen, természetesen feltételelezheti. És nagy a nyomás. **És az a kérdés is további kérdéseket vet fel, hogy pappá szentelhetők-e nők. Itt úgy próbálok egyensúlyozni, hogy megmondom, mi erről az Egyház tanítása, hiszen ez is a feladatom, ugyanakkor azt is érzékelem, hogy ezt a tanítást a hívek – és nemcsak a polgári életben – már nem fogadják el. A sensus fidelium, vagyis a hívek ösztönös érzéke nem áll meg ezen a ponton. Olyan jel ez, amellyel a teológiának foglalkoznia kell, és amely változásokhoz vezet. És én ezért dolgozom. Nem dőlök tehát hátra a karosszékből, és nem mondom azt, hogy ez már csak így van, hanem teljes erővel ezen munkálkodom. És azt hiszem, hogy lesznek változások.**

Florin: *Ön a szinódusi utat képviseli, melynek valamilyen célhoz, érzékelhető változashoz kell vezetnie. Ha a változások most elmaradnak, akkor ki vállalja a felelősséget azért, amit majd a vállalkozás kudarcának nevezhetnénk?*

Bätzing: Egyelőre még csak ott tartunk, hogy mit szeretnénk elérni. Ezt ki is kell mondanunk, és a szinódusi úton kezdettől ki is mondtuk: Létezik az a kategória, amit mi püspökök, hiszen erről van itt szó, a magunk illetékességi körében is megváltoztathatunk. Elég sok ilyen dolog van. A következő kérdéseken is elgondolkodhatunk, hiszen magát az egyházjogot is meg szeretnénk változtatni: beszélhetünk-e jó közigazgatási bíráskodásról a teljes német egyház szintjén? Vagy: Léteznek-e fegyelmi előírások a papokra vonatkozóan a teljes német egyház szintjén? Vagy a visszaélésekkel külön bíróságok foglalkoznak, hogy itt

is olyan mércét honosítsunk meg, amely egyházi szempontból megfelelő? Itt meg szeretnénk változtatni az egyházjogot, és ezt már meg is küldtük Rómának.

Lesznek azonban más kérdések is, amint azt Sattler professzor asszony, a női ügyek fórumának társelnöke is hangsúlyozta. Összegyűjtjük az érveket, amiket látunk, és a világegyház szintjére alkalmazzuk őket, és azt mondjuk: Készek vagyunk együttműködni abban, hogy ezek az érvek megerősödjenek. **Tudjuk, hogy kulturális szempontból olyan sokszínű helyzetben vagyunk a katolikus egyházban, hogy az egység bizonyos értelemben nem több merő képzelgésnél. Ezt a kulturális sokszínűséget készülünk egymással gyakorolni. Erre gondol a pápa, mikor szinodalitásról beszél. És ezt nagyon-nagyon jónak találom.**

Florin: *De a válság nem sokkal mélyebb annál, mint hogy közigazgatási bíráskodással és a nők vezetői tisztségekbe ültetésével valamiképpen elsimíthatnánk? A hitelesség mély válsága ez ugyanis. Marx bíboros néhány éve kijelentette, hogy az emberek nem hisznek már nekünk. Ha most ezt a gondolatot egy kicsit tovább szövöm, akkor a hitelességhez az is hozzátartozna, hogy azzal is becsületesen szembenéznék, ami a visszaélések és a szexualitás formájában megjelenő hatalomvágy terén történt. Hogyan illik a fentebb megfogalmazott igényhez az, hogy egyetlen püspök sem volt, aki magától őszintén megmondta volna, hogy mit tett, vagy mit mulasztott el megtenni? Hogy csak néhány bátor érintett vallomásából és a média munkája nyomán derült ki valami. Miért nem beszélt senki magától?*

Bätzing: Nos, most már nem lehet azt mondani, hogy alig derült ki valami. Hiszen ott a német püspöki kar felkérésére készült tanulmány ...

Florin: *Az is csak a média nyomására jött létre.*

Bätzing: Nem, az a püspökök döntése nyomán és a püspökök akaratából jött létre.

Florin: *Nem azért született meg ez a döntés, mert valaki mondjuk már 2010-ben előlépett, és azt mondta: Nos, itt nálunk nagy baj van, és én magam is felelős vagyok érte ... ilyen nem volt.*

Bätzing: Hát, igen ...

Florin: *Mindig csak kényszer hatására cselekedtek.*

Bätzing: Igen. Az érintettek nélkül nem tartanak ott, ahol tartunk. Tényleg hatalmas nyomást gyakoroltak ránk. És erre a nyomásra továbbra is szükségünk van. Ez igaz. De nézze meg szövetségi kormány zaklatásügyi megbízottjának zárójelentését. Az áll benne, hogy azok a normák, amelyek most a katolikus egyházban vannak, és az a feldolgozottság, amelyet mára elértünk, egyetlen más társadalmi intézményben sem található meg. Egyetlen társadalmi intézményhez sem vagyunk hasonlíthatók. Teljesen más az önértelmezésünk, és az erkölcsi elvárások is nagyok, amelyekkel hozzánk fordulnak. Pontosan itt süllyedtünk olyan mélyre, hogy az emberek már nem hisznek nekünk. Mi azonban csak azt tehetjük, amit megígértünk. És ezt igyekszünk is megtenni.

Florin: *Valamire még visszatérnék. Olvasom a müncheni szakvéleményt, amely az év elején jelent meg. Ez áll benne: Az esetek több mint feléről már 2010 előtt is lehetett tudni. Erre az Ön elődjének az elődje 2010-ben ezzel áll ki: „Igen, szörnyű, sajnálatos egyedi esetek, de már régen történtek.” Hogyan fordulhat elő ilyen?*

Bätzing: Mikor az elődöm elődjéről beszél, akkor a püspöki konferenciában betöltött elnöki tisztségemre gondol?

Florin: *Igen, a püspöki konferenciában betöltött elnöki tisztségére.*

Bätzing: Nos, éppen most szakítunk ezzel: az intézmény védelmével. Mikor döntési helyzetben voltam, pontosan ez volt az a 180 fokos fordulat, hogy ezt – mondjuk úgy – fel kellett adnom. Azoknak azonban, akik döntési helyzetben voltak, és ezt a 180 fokos fordulatot meg kellett tenniük, azoknak ez nagyon kemény út volt: Add fel az intézmény védelmét, hiszen ez az egyetlen út ahhoz, hogy ebből az intézményből egyszer megint legyen valami!

Florin: *A püspökök amúgy is az igazságra esküdtek fel.*

Bätzing: Igen, minden egyes püspök.

Florin: *Minden egyes püspök.*

Bätzing: Minden egyes, igen. Így van.

Florin: *Ön hibáztatja magát valamiért?*

Bätzing: Ez az a kérdés, amelyet újra és újra felteszek magamnak. Továbbra is úgy érzem, hogy általános helynöki hivatalomban felelősségteljesen, az érintettek érdekeit és az egyházjogot is szem előtt tartva jártam el. Szemináriumi kormányzóként ilyen felelősségem nem volt, és ilyen helyzetben sem voltam. De ki fogom vizsgáltatni, hogy tényleg így van-e, és meg fogjuk látni, hogy a Trierben összeülő vizsgálóbizottság is így látja-e. Azt hiszem, hogy amit meg kellett tennem, azt megtettem.

Florin: *Trier végszónak sem rossz. Többször is beszámoltunk Karin Weiffenfels esetéről, arról a nőről, akit egy pap teherbe ejtett, és aztán ez a pap és annak pap barátja állítólag abortuszra unszolt. Mindenesetre ők is közreműködtek az abortuszban. És az Ön zaklatásügyi megbízottja, Stephan Ackermann a minap elárulta a nő igazi nevét, aki eddig csak álnéven szerepelt. Miért nem hangzott el semmilyen kritika a püspöki konferencia részéről?*

Bätzing: Nos, ez súlyos hiba volt. Stephan Ackermann ezt rögtön el is mondta. Időközben le is mondott. Mindenekelőtt azért, mert új emberre van szükségünk. És vele is nagyon alaposan elbeszélgettem erről, hogy megtudjam, hogyan látja a saját felelősségét. Ehhez, azt hiszem, nem tudok mit hozzátenni. Durva hiba volt.

Florin: *Hogyan fordulhat elő ilyesmi, mikor tudjuk, milyen nehéz az érintetteknek a nyilvánosság elé állni, és milyen nehéz megmondani az igazi nevüket, és mit jelent az, hogy valaki álnéven jelentkezik. Tudjuk, hogy ez valójában a bizalommal való igen súlyos visszaélés. És ezzel más érintettek bizalmával is visszaéltek. Hogyan lehet ezek után nyilvánosan kijelenteni: „Az érintettek oldalán állunk“?*

Bätzing: Ezt Stephan Ackermanntól kell megkérdeznie. Erre nem tudok válaszolni.

Florin: *De Ön is állandóan ezt mondja: ha olyan lenne a környezet, hogy az ember érzékenyen viszonyul az érintettekhez, és védett tereket is megpróbál létrehozni, akkor az ilyesmi nem fordulhatna elő.*

Bätzing: Az ilyesminek nem lett volna szabad előfordulnia. Ez durva hiba volt. De vajon most már kijelenthetjük, hogy több hibát nem követünk el? Olyat sem, amelynek ilyen következményei lesznek? Olyat sem, hogy az érintettek megint mélyen átéljék a traumát? Ezt nem tudom megígérni Önnek.

Florin: *Itt ülünk Bonnban, úgyszólván a kölni érsek felségterületén. Most még az egyik kollégájáról kell érdeklődnöm. Elődje idején Ferenc pápa még elfogadta a lemondási*

kérelmeket. Franz-Peter Tebartz-van Elst lemondási kérelmét ugyanis elfogadta. Szeretné, ha a pápa Rainer Maria Woelki lemondási kérelmét is elfogadná?

Bätzing: Őszintén meg kell mondanom Önnek, hogy a mai napig nem igazán értem a dolgot. Hiszen a kölni érsek maga jelentette az esetet, és maga ajánlotta fel a lemondását. Nem vagyok benne biztos, hogy ez Rómába is így jutott el.

Florin: *A mondat melyik része nem érthető Rómában?*

Bätzing: (nevet) Azt sem tudom, hogy milyen csatornán közölték velük. Vagyis én ...

Florin: *Azt akarja tehát mondani, hogy Ön egyáltalán nem is tudja?*

Bätzing: Ezt nem tudom.

Florin: *Egyik lemondási kérelem sem került valamiképpen ...*

Bätzing: Nem is tájékoztattak róla ...

Florin: *... az Ön látóterébe, és nem is ismer senkit, aki látta volna?*

Bätzing: A német püspöki konferencia elnöke ebben a kérdésben semmilyen szerepet nem játszik Róma viszonylatában. Ha nem kapcsolódik be valami módon, akkor nem is kap semmilyen tájékoztatást, semmilyen.

Florin: *Ismét felmerül a kérdés az emberben: mi tartja még itt?*

Bätzing: A változtatás vágya, hiszen ez az Egyház annyira jó. Az Egyház nélkül nincs hit. Találkozom ugyanis olyan emberekkel – beszélgetésbe bocsátkozom és aztán hevesen vitatkozom velük –, akik azt mondják nekem, mert ez nekem vág leginkább elevenembe, hogy elhagyom az Egyházat, hogy megmentsem a hitemet. Nem vagyok meggyőződve róla, hogy ez a logika megállja a helyét, és hogy az ember magával viheti és egy hibával is terhelt emberi közösség és ezen intézményes alap nélkül is meg tudja tartani a hitét.

Florin: *A kölni érsekségen, de máshol is (Münchenben, Trierben) az eddigieknél is több ember fog kilépni, és mikor majd a közeljövőben a müncheni, mainzi és freiburgi zaklatásügyi vizsgálatok eredményei is nyilvánosságra kerülnek, még többen. Azok is köztük vannak, akiket az imént említett, és akik tulajdonképpen ezt mondják: „Néhány éve még elképzelhetetlennek tartottam volna, hogy kilépjek, mert a hit fontos volt nekem.” Thomas Schüller egyházjogász a minap azt mondta a Deutschlandfunkban, hogy Rómát egyáltalán nem érdekli, hogy Németországban sokan lépnek ki az Egyházból. Önt érdekli, hogy a hívek reményüket veszítik. Mit kell tenni tehát?*

Bätzing: Úgy gondolom, hogy ezek így túlságosan általános kijelentések. Maga Schüller professzor is tudja, hogy ez így nem állja meg a helyét. Természetesen van egy bizonyos optika, amivel Róma a német egyházra tekint. Ez pedig – mint azt Benedek pápa nagyon hangsúlyosan újra és újra megfogalmazta olyasvalakiként, aki ismer minket: „A német egyház gyenge. Kifelé erős képet mutat magáról, sok főállású munkatársa van, remek a karitása, de a hit belső ereje gyenge.” Szerintem ennek éppen az ellenkezője az igaz. Azt mutatjuk meg, hogyan élhető és szervezhető meg a hit egy plurális, szabadságszerető társadalomban. Ezt csinálja utánunk valaki! Róma másik optikája pedig a következő: Róma máig nem felejtette el a reformációt. Mikor azt hallják, hogy „szinódusi út” vagy azt, hogy „együtt az Úr asztalánál”, akkor már látják is, merre tart a dolog: ajaj, reformáció 2.0. Ez sokak tekintetét beszűkíti, akik Rómában vannak. Mindig ezt érzem, mikor Rómában beszélgetek valakivel. És sajnos nincs Rómában a felelős tisztségekben elegendő olyan ember, aki elég jól ismerné

az itteni helyzetet ahhoz, hogy első kézből olyan képet közvetítsen, amely megfelel a valóságnak.

Florin: *De az is lehet, hogy a Rómában uralkodó – mondjuk így – marketing felfogás szerint így kívánják biztosítani a „márka” azonosságát: „Nem demokratikus intézmény vagyunk, és nem is leszünk azok. Diszkriminálni szeretnénk a nőket, és diszkriminálni szeretnénk a homoszexuálisokat, és ehhez a lényegi vonásunkhoz ragaszkodunk.”*

Bätzing: Ilyesmivel egyetlen beszélgetésemben sem találkoztam. Ha erről lenne szó, akkor nem maradhatnék tovább.

Florin: *Igen, de valójában ez a helyzet.*

Bätzing: Nem. Nem és nem. Olyan stratégiáról beszél itt, amellyel sehol sem találkoztam ... Gonosz, maradi stratégia lenne. Ilyet tényleg sehol sem látok.

Florin: *Gonoszság talán nincs benne, szándékosság azonban annál inkább. Hiszen mindezt meg lehetne változtatni, ha akarnák. A pápa egyetlen tollvonással meg tudná változtatni.*

Bätzing: Senkivel sem találkoztam a bíboros államtitkártól kezdve a Hittani Kongregáció és a Keresztény Egység Előmozdításának Pápai Tanácsa prefektusáig, aki ne értené, mennyire nehéz a mi helyzetünk itt, a nyugati társadalmakban és különösen Németországban. Ilyen háritó magatartást tényleg nem érzékelek.

Florin: *Erre a beszélgetésre a német katolikusok hagyományos találkozója, a Katholikentag alkalmából kerül sor, amiről eddig alig ejtettünk szót. A Katholikentagon pontosan ezek a témák fognak szerepelni, valamint a következő kérdés: Hogyan hallathatjuk a hangunkat a társadalomban a háborúval, az igazságosság stb. kérdéseivel kapcsolatban? Nem zavarja néha, hogy állandóan reményt és optimizmust kell sugározni?*

Bätzing: Először is, optimista ember vagyok. Ez a hitemből fakad. Azt hiszem, hogy a természetem is ilyen. Ugyanakkor hiszek a jó jövőben, amit az evangélium ígér nekünk. Azt azonban semmiképp sem érzem feladatommak, hogy itt egyfajta parttalan optimizmust hirdessek. Nagyon örülök a Katholikentagnak, mert főleg a koronavírus után rendkívül fontos, hogy ismét egymás szemébe nézzünk, jókat beszélgezzünk egymással, ünnepeljünk, imádkozzunk, szentmisén vegyünk részt.

Azt várom, hogy mindez megerősít engem. És sok ember – gondolom én – ugyanezt várja. De az előttünk álló témákat is meg kell beszélnünk az Egyházon belül. Éppen ez a Katholikentag erőssége, hogy véleményt nyilváníthatunk a társadalmilag fontos kérdésekben. Rendkívül fontos témáink vannak, amelyhez a katolikus egyháznak is hozzá kell szólnia.